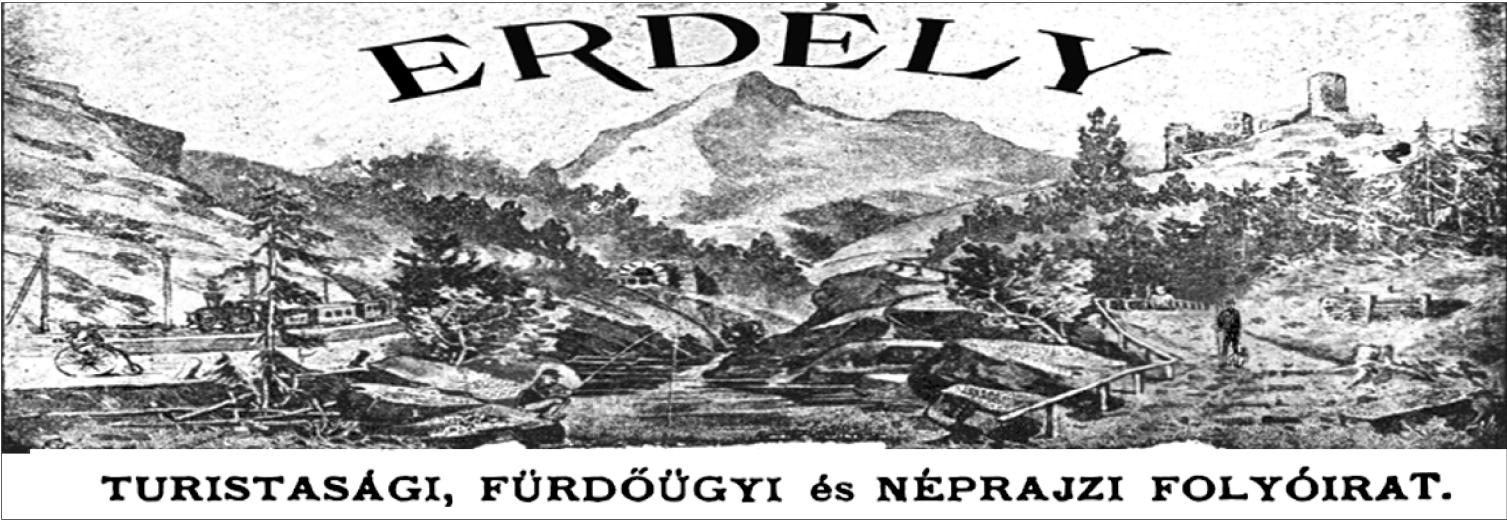

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Az Erdélyi Kárpát Egyesület
– Kolozsvár 1891
Értesítője
Új sorozat, 2010/11.

Szerkesztők:
Tóthpál Tamás
(tothpaltamas@gmail.com)
Kovács Zsuzsa

Séta a kolozsvári Panteonban

Az Erdélyi Kárpát-Egyesület – Kolozsvár 1891 tagjainak egy csoportjával hagyományos megemlékező látogatást tettünk ez év november másodikán a Házsongárdi és Monostori temetőben előbbiben alulírott, utóbbiban Bagaméri Tibor vezetésével. Turista elődeink sírját koszorúval, gyertyával és rövid ismertetővel tiszteltük meg, megemlékezvén munkásságukról, emberségükről.

SÁSKA PÁL

Első utunk Xántus János (1917–1982) sírhantjához vezetett. Megemlékeztünk a világjáró bakancsosra, a nagyszerű tanárra, a kolozsvári rádió turisztikai, állat-, növénytani, csillagászati, geológiai riportjainak, természetkalendárium, könyvek és rádióelőadások szerzőjére.

Innen a közelben nyugvó Merza Gyula (1861–1943) bekerített sírjánál tettük tiszteletünket, megemlékezve egyesületünk örökös tiszteletbeli tagjáról, aki főpénztárosként 36 éven át végezte áldozatos munkáját. Tevékeny része volt az EKE Kárpát Múzeuma, de a szamosújvári örmény múzeum létrehozásában is, sok éven át a Szent Mihály egyházközség gazdasági bizottságának elnöke volt. Bejárta az Alpok völgyeit, gleccseireit, a mediterrán, a sarki skandináv vidékeket, jó ismerője volt Kolozsvár környékének is.

Következő megállónk a 2006-ban elhunyt Jablonovszky Elemér sírjánál volt. A Botanikus kert néhai főkertésze, a kolozsvári EKE elnöke, a botanikus kerti séták, mezőség-peremi túrák vezetője volt. Utolsó túrájának célja az Unirea gyár melletti vasúti vágányok között életteret talált parlagfű ismertetése volt.

Utána Tulogdy János (1891–1979) neves professzor, földrajztudós és egyetemi tanár, az EKE több tisztségének is viselője sírjánál emlékeztünk, majd Máthé Gyula (1938–2002), az EKE volt országos elnöke következett. Kezdetől fogva tagja egyesületünknek, mint emlékülések, vándortáborok, forrásavatások szenvedélyes bajnoka vált ismertté. De nem utolsósorban mint emléklapok alkotója, az EKE-harang megtervezője és kivitelezője, melynek megkondulása a vándortáborok kezdetén valahányszor az ő emlékeztétét is idézi. Reméljük, hogy EKE-gyopáros jelvény-plakettje, mely már több neves tagunk sírját jelzi, hamarosan az ő sírján is ott lesz.

Gyurka László (1928–1997) következett, volt megyei EKE-elnök, turista hivatásának gyakorlása közben tragikusan elhunyt nagyszerű mérnök, vitorlázó repülő, Kárpát-koszorú túraszervező, az újjáéledő cserkészmozgalom lelkes támogatója. Innen már a leg távolabbi, Behabetz Magda (1928–2001) országos EKE-titkárnőnk sírjánál emlékeztünk meg tisztelettel sokévi áldozatos munkájáról. Visszatérőben a temető bejáratához, a már sötétedő őszi alkonyatban Tavasz Sándor (1883–1951), a természetet kedvelő filozófus tanár havasi gyopáros sírjánál gyújtottunk gyertyát. Majd református teológiai tanártársánál, Brüll Emánuel sírjánál (1884–1951), Balogh Ernő (1882–1969) természetrajz és földrajz tanár, az Erdély volt főszerkesztője sírjánál hajtottunk fejet. Megemlékezésünk utolsó koszorúját Péter Béla (1860–1968), botanikus, a természet szerelme, az EKE volt elnökének a már sötétbe burkolózott sírhantjára helyeztük. Az előrehaladott idő miatt már sietnünk kellett, hogy a temető kapuját ne találjuk zárva.

Megemlékező sétánkat még hosszan folytathattuk volna, mert a régi EKE tagjai – Szádeczky Kardoss Gyula, Moldován Gergely, Feilitzsch Arthúr, Posta Béla stb. – és nevüket a túrázók, természetszeretők sorába igazán az utolsó két évtizedben bejegyző tagtársaink – Prezensky Ilona, Balázs Arnold, Fehér István, András Marika, Vári Laci, Kocsis Anna, Ferenczy Magdi stb. – közül sokan alusszák örök álmukat a kolozsvári temetőben. Emléküket megőrizzük, nyugodjanak békében.

Vultureasa – XX. EKE vándortábor előzetes

Alattunk a Podsága-völgy

A Gyalui-havasok déli részén, Alsóaklos (Ocoliș) és a Podságai-szoros (Cheile Poșegii) között, a Bélavártól (Scărița-Belioară) délre, az Aranyos-völgyétől északra két hatalmas sziklafal emelkedik az égnek, a Vultureasa és a Vulturese. Aki arra téved, megtorpan az óriási sziklafalak láttán, hatalmas sas kitárt szárnyaihoz hasonlítanak. Talán innen a nevük is, vagy talán valamikor éppen a sasok otthona lehetett a kopár sziklabérc.

PÁL GYÖNGYI

Hiába keresgélünk jelzett turista-utak után, még ösvényeket is alig találunk. Egyetlen régi jelzés, egy piros háromszög elmosódott nyomaira bukkantunk csupán, mely az Aranyos völgyéből indul, valahol Aranyoslonka (Lunca Arieșului) mellett, a Vultureasa gerincén keresztül, a Muncelu gerincre, majd a Bélavár alá vezet. De az ösvényt már nem nagyon használják, mert a kirándulók inkább a Podsága-völgy felől közelítik meg a Bélavárt. Talán a Bélavár népszerűsége vonja el a figyelmet ezekről a csodálatos sziklákról, erről a vad, romantikus tájról, pedig szépségben nyugodtan felveheti a versenyt a Bélavár sziklaormaival.

Október 16-án, az esős, borús idő ellenére a Vultureasára indultunk, ezt a kirándulást EKE vándortábor előzetesnek szántuk a 2011-re tervezett alsójárai táborhoz. Kolozsvárról indultunk mikrobusszal az Aranyos völgyébe, a főútról letértünk a 4 km-re levő Alsóaklos (Ocoliș) faluig. Túránkat innen kezdjük Vlád Pali túravezetővel. A Craca patak melletti szekérúton indulunk el a völgyön, egy darabig még a falu házai között, majd a házak elmaradnak, nemsokára egy hídhoz érünk, ahol az út kettéválk. Jobbra, a patak mellett egy keskeny ösvényben folytatódik, mi balra térünk. Utunk enyhén emelkedik, az oldalakat erdő borítja, 45 perc után ismét egy elágazás van. A jobbra kanyarodó ösvény a Vultureasa szikláinak az aljába vezet. Mi továbbmegyünk egyenesen előre, egy nagyobb

tisztásra érünk, egy faházikóhoz. Tovább haladunk nyugati irányba, magasabb rét következik, szemben velünk süveg alakú, erdő borította magas csúcs, tetejében erősítő torony, ez a Mägura (989 m). Itt is szalmafedeles faházikók, kerítés és fák, egész csinos, szép a kinézésük, bár embert nem látunk sehol. Lehet, hogy már nem lakik itt senki, vagy csak nyári időszakban jönnek ide állatokat legeltetni. Egy fakereszten piros háromszög jelzést találunk. Ez a jelzés, ahogyan a Gyalui-havasok térképén régi, nehezen követhető jelzésnek van feltüntetve, kelet-északkelet irányban a Vultureasa gerinc felé tart. Arra folytatjuk utunkat, az ösvény eleinte enyhén, majd egyre meredekebben emelkedik, a jelzés elég jól látható ezen a szakaszon, a ritkás nyírfaerdőben. Mind magasabbra jutunk, s ahogy haladunk felfelé, mind jobban kinyílik a táj, nyugat felé a Mägura csúcs már messze alattunk van. Elérjük az erdő szélét, tovább már egy köves, sziklás részen kapaszkodunk felfelé, a Vultureasa tetejére. Kicsit megpihenünk erőt meríteni a csúcs előtti utolsó meredek szakasz megtételéhez, hiszen már majdnem 4 órája úton vagyunk.

Végre felértünk a tetőre. Csodálatos panoráma fogad, mely bőven kárpótol a fáradságért. Dél felé, alattunk körív alakban a Vultureasa hatalmas sziklafala, előttünk két erdőborította, kisebb csúcs, a Mesteacănului (899 m) és a Jidovina (906 m), azon túl az Aranyos völgye. Sajnos az idő felhős, így nem tiszta a kilátás. Már jártunk máskor is erre, ezért tudjuk, hogy

szemben a Vidalykő és a Bedellő gerince zárná a kilátást, így csak sejtjük a körvonalaikat a felhőkben. De így is különlegesen szép a látvány, szinte a felhők felett vagyunk. Meszse lent a völgyben Alsóaklos, ahonnan indultunk. Észak felé három meredek szikla, alattunk mély szakadék, óvatosan sétálunk el felettük. Nyugatra mélyen lent a Podsága-völgy és sziklaszoros. A völgy kissé megtörik, észak felé fordul a Bélavára irányába, látszanak a völgyben Felsőpodsága házai. Észak felé a Muncelu gerinc és mögötte a Bélavár sziklafalai. Keleti irányba követjük a piros háromszöget az erdő széléig, ahol szomorú látvány fogad, a meredek keleti oldalon hatalmas fákat döntött ki a vihar. Ez 2007-ben történhetett, abban az évben a sajtóban is megjelent, hogy Alsóaklós környékén leégett egy erdő rész. Annak a nyomait látjuk, vilálg gyűjthatta fel és a szél dönthetett ki óriási fákat. Itt elhagyjuk a piros háromszög jelzést, amely a Muncelu gerincen keresztül a Bélavár alá vezet, kelet felé fordulunk, és egy ösvényen próbálunk leereszkedni a meredek oldalon, bár utunkat megnehezítik a kidőlt, félig-meddig már elkorhadt fatörzsek.

Lassan túljutunk az erdőn, az ösvény most már füves oldalon ereszkedik, ahonnan ismét az Aranyos völgyének csodálatos látványa tárul elénk. Elhaladunk néhány szalmafedelű házika mellett, majd egy szélesebb ösvény levezet a patak völgyébe, miközben újból megcsodálhatjuk a patak túloldalán a Vulturese meredek sziklafalát. Innen a völgyet követve rövidesen elérjük a már említett hidat, zárván vadregényes körutunkat. A patak mentén haladunk tovább Alsóaklosra, ahonnan mikrobusszal ülünk és hazaindulunk Kolozsvárra. Úgy 15 km-t tettünk meg gyalog, 720 m-es szintkülönbséggel.

A SZERZŐ FELVÉTELE

Restitutio

Rovatunk célja egyesületünk hajdani hírlapíróinak, avagy a turisztatársadalom más nagyjainak ki nem adott, vagy másutt kiadott írásainak „visszaszolgáltatása” olvasóink felé az egyesület folyóiratában. A múlt század ’30-as éveinek elején az EKE elnöke, Gróf Logothettei Oreszt hitelbank igazgató, az EKE jövő évi, jubileumi vándortáborának színhelyére, a Gyalui-havasokba kalauzolja az olvasót. Írása az *Erdélyi Turista* 1929-es évfolyamának második számában jelent meg.

Testes-havas – Géczy-vára

Piros pünkösöd vasárnapján délen végre mégis csak neki indultunk. Szombat délután, sőt vasárnapra virradó éjjel is még kiadós eső esett. De vasárnap délelőtt mintha szakadozni kezdenének a felhők s úgy-ahogy, a barométer is mintha jóra húzódná.

Mikor a főposta mögötti téren gyülekezőnk, észak felől ismét förtelmes sötét fellegek tornyosulnak, melyek rohanvást közelednek. Fél egykor van autóbuszunk menetrend szerinti indulása s e pillanatban oly hirtelen zápor szakad nyakunkba, hogy más fedezék hiányában hanyatt-homlok betódulunk az autóbuszba. Tizenötöd magunkkal hitelbankosok, néhány falusi utassal együtt tán húszan-huszonötön szorulunk odabenn, ijedten figyelve az időt s nem tudva, mitévők legyünk?

De tanácskozásra nem maradt idő, mert sofőrünk elindítja a gépet s egyidejűleg valóságos felhőszakadás hull alá az égből. S a gép nem törődve a lehetetlen idővel, rohan tova a víztől-sártól borított gyalui országúton. Százfenesen újabb hatalmas felhőszakadásszerű zápor jön szembe, mely oly erővel verdesi derék járművünket, hogy a víz több helyen befolyt közibénk, Szászlónán, Magyarfenesen tengernyi sármezőkön átgázolva, végre immár alig szitáló esőben megérkezünk Torda-Szentlászlóra, a Kolozsvártól nem egészen 20 km-re levő csinos magyar községbe, melynek vendéglőjében hosszabb haditanácsot tartunk: Visszatérjünk-e rögtön? – Azt semmi esetre! – Legrosszabb esetben itt a falusi korcsmában húzzuk ki estig s akkor vonul haza vert hadunk Kolozsvárra.

De a lelkes fiatalság nem akar letenni a tervezett kirándulásról, s főként egyik magyarpárti képviselőnk tűzről pattant leány tüzel amellett, hogy: csakis előre! – S a többség kimondja: történjék akármí, de nekivágunk a havasoknak!

Mikor kiérünk a faluból, már nem is olyan nagy a sár s vígan gyalogolunk tovább az országúton. Egyszerre csak azon veszem észre magamat, hogy – elnézve a jobbra kitérő kisfenesi utat, – tévesen a létai úton haladunk felfelé. Hát nem volt mit tennem, – mint bevallva hibámat, – visszadirigálni bátor csapatunkat a helyes útra. Pedig ez az elnézés, a szentlászlói korcsmában töltött órától eltekintve, újabb negyedőrai késést jelentett. De ez a kis késés ezúttal hasznunkra vált: pontosan, mire elértük Kisfeneset, hirtelen eső kerekedett, melyet ilyenformán az ottani kis korcsma fedele alatt vártunk ki, elfogyasztva ezalatt ozsonnánkat.

Utána újra nekiindultunk, hoszszú, egyenletesen emelkedő, bájos erdei útnak, jobbra, mind jobbra, mélyen be a hegyek közé, zúgó patak mentén, melynek zajlása csak egyszerre elhallgat, több-száz méteres utat a föld alatt tesz meg. Azután íves kőhídon átlépve a völgyön, merész emelkedéssel kapaszkodik fel az egykori megyei út az erdő borította hegyoldalon. A tetőkön az erdő-régió felül apró parasztházak,

KOVÁCS ZSUZSA

majorok tűnnek fel, körülvéve sovány kis szántóföldektől. – Pár percre kisüt a lemenő nap, de negyedórával később a hegyekre ereszkedő felhők ezüstös ködjében ballagunk.

Tizenhárom kilométeres gyaloglás után este 7 órakor érünk fel a 944 m magas Prislop-nyeregbe, honnan – minthogy a felhők közben bennebb húzódtak a völgyekbe, – elragadó kilátás nyílik: jobbra a Testes komor kúpjára, közvetlenül alattunk a mély Járavölgyére Járavize fűrészteleppel, s mögötte a Kolozsvárról oly jól látható hármas Gergelyhavasra.

Éjjeli szállás után nézve, kis csalódás ér: a telep falusbírájának vendégszerető házánál, hol hasonló alkalmakkor többször töltöttük az éjszakát, a „Doamna Primarița” családi okokból ezúttal nem bírja elhelyezni éjszakára 15 tagú társaságunkat. Tanácsára a mind sűrűbben leszálló esthomályban az emelkedő dobrini úton tovább gyalogolva, 9 óra felé elérjük a Plopi-i telepet, hol egy derék öreg móc tiszta nagy lakószobájában kapunk szállást. S mi-alatt a kemencében vígan pattog a tűz, kis petróleumlámpa barátságos fénye mellett körülülve az asztalt, csakhamar legjobb étvággyal s hangos-kedélyesen látunk neki a vacsorának, melynek elköltése után a földre terített szalmán igyekszünk kipiheenni az út fáradalmait. Az egyik oldalon a „női-szakasz” hamarosan elcsendesül, míg a másik oldalon csak nagy későre hallgatnak el a hangok. De az arany ifjúság nem bír sokáig aludni a szokatlan környezetben s reggel 3 órakor már újra kezdődik a sütögás, viccelődés, nevetés, s 4 óra körül már mindenki talpon van.

Öt órakor megadom a jelt az indulásra: előbb tovább a dobrini kis úton, azután fel a ragyogóan tiszta kék égnek emelkedő Testesre. Meredek lejtőn felkapaszkodva 6 óra körül felérünk a tetőre (1241 m) ahonnan felejtethetlen gyönyörű körkilátás nyílik: nyugat felé a Gyalui-havasok, messze szét-szórt apró havasi falvacskáikkal, a Hidedeg- s Meleg-Szamos mély völgyeivel, köztük a Magura (egykori előkelő nyaraló-telep), s a háttérben, a messze távol kódéből alig látható Vlegyászával. Délre a Dobrin s mögötte a helyenként még hófoltos Muntele-Mare, valamint a Gergelő. Északnak, keletnek a messze kéklő távolba húzóód erős hegyvidék, mely fölött most emelkedik fel a felkelő nap arany korongja, s melynek északkeleti végén, a tegnapi nagy esőzések folytán a Szamos völgyét borító fehér ködfátyol miatt sajnos nem lát-szik Kolozsvár.

Rövid pihenés és reggelink elfogyasztása után, mely alatt Sallak kollegánk fényképezőgépevel lép működésbe, 7 órakor búcsút mondunk a Testesnek, vissza megyünk a Prislop-nyeregig, majd ezt átlépve puha erdei ösvényen keleti irányban haladva, váltakozó napfényben-árnyékban, ideálisan hűvös időben megtett 15 km-es kellemes gerinc-vándorlás után eljutunk a Géczy-vár környékére, melyet

két pásztor szíves útbaigazítása folytán déli 12 óra körül el is érünk.

A Jára-völgye felé emelkedő merész sziklatetőn áll ott a középkori rom, egyes részleteiben elég jól konzerválva, s erdőborította havasi háttérével festői látványt nyújtva.

A várral szemben emelkedő szikla tövében, néhány fa árnyékában tartottunk ebédszünetet s két órai pihenőt. Köztünk s a várhegy között hatalmas marhacsorda legelészett. Egy nagy fekete szőrű besszarábiai ökör, túlerejében bízva, rendre belekötött ökörtársaiba s rövid tusa után valamenynyit legyőzte. De ekkor valahol a háttérben felállt a földről egy nyugati fajú kis tarka bika s párviadalra hívja ki a sötétszőrű győztest. Mintha rövid bömböléssel azt mondaná: „Elvégre mégis csak én vagyok az úr a háznál!” – azután ügyesen megkerülve a másfél-ak-kora otromba ellenfél nagyszarvú fejét, rövid hegyes szarvaival beledöf ellenfele oldalába s ez verve elmenekül.

Kisebb-nagyobb csoportokban áthaladva a csordán, részben azt megkerülve, mert hölgyeink nehezen bírták legyőzni a bivalyok előtti félelmüket, felsétáltunk a várba. S mialatt a bájosan regényes körképet élveztük, pásztorfiúk hajmeresztő mutatványokkal szórakoztattak, nevetve, füttyörszve mászva a századok viharaitól megtépázott várfalak nyugatnak, délnek száz-méteres sziklaörvény szélén égnek meredő legmagasabb fokait.

Két óra körül tovább kellett mennünk. Meredek hegyoldalon felmászva, még egy utolsó pillantást vetünk vissza erre a középkori lovagkor emlékeit felidéző idillikus helyre; azután túl a tetőn, ahonnan keleti irányban teljes szépségében láhattuk a híres Tordai-hasadékot, friss menetben ereszkedtünk be Magyarlétára. Tiszta, jómódú színmagyar község ez, melynek lakói jóleső barátsággal fogadták kis turista csapatunkat. Az emeletes falusi korcsmában elköltött ozsonna s pár pohár sör után folytattuk utunkat az északi irányban haladó országúton, melynek kavicsa, de szétszórva a mezőn is, szántókon, vetéseken, mindenfelé egyenletesen kerek alakú kisebb-nagyobb kölemez: a Szent László-pénze, amint az Árpád-kori legenda nyomán a nép nevezi.

Létáról 8 km-es gyaloglás után este 7 óra körül érkeztünk be újra Torda-Szentlászlóra, ahonnan autóbuszon vissza Kolozsvárra, – egy élvezetes, remekül sikerült kirándulás emlékével gazdagabban (összes gyaloglásunk a másfél nap alatt: kb. 45 km) –, mely-nél, tekintve az indulás kedvezőtlen körülményeit, – megint eszembe jutott egykori brassói kirándulótársam, br. Reysky szolgálaton kívüli huszárkapitány örök érvényű turista jelmondata, mit lengyeles kiejtéssel s fogyatékos magyarsággal szokott hangoztatni: „Egyszer geplant Ausflugtól sem-miféle Wetter által vissza ne tartsd magad!”

Dr. gr. Logothetti Oreszt

Decemberi rendezvények

- **December 1. (szerda):** Gyalogolni jó! (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta
 - **December 4–5.** (szombat–vasárnap): Kolozsvár–Tordai-hasadék–Szind és vissza (60 km). Találkozás 7.30 órakor a Hajnal negyedi végállomáson. Túravezető: Szilágyi András.
 - **December 4. (szombat):** Mikulás túra (10 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Bagaméri Tibor.
 - **December 5. (vasárnap):** Lombi séta (12 km). Találkozás 10 órakor a távolsági autóbusz állomás előtt. Túravezető: Márton Erzsébet. ● Mikulás túra Kispetribe. Találkozás 7.20 órakor a nagyállomás előtt. Túravezető: Vlád Pál.
 - **December 8. (szerda):** Gyalogolni jó! (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta ● Közgyűlés 18 órától az Apáczai-liceumban.
 - **December 10–12. (péntek–vasárnap):** Autóbuszos kirándulás: Gödöllő, Budapest (Gustav Klimt és Fernando Botero kiállítások), Bécs (Michelangelo rajzok kiállítása). Indulás 6 órakor a Széchenyi téri Flip elől. Túravezető: Kovácsné Diószegi Zsuzsa.
 - **December 11. (szombat):** Merza Gyula emléktúra (10 km). Találkozás 10 órakor a Hajnal negyedi végállomáson. Túravezető: Szócs János.
 - **December 12. (vasárnap):** Ifjúsági túra: Mikrobuszos kirándulás a havasrekettyei víz-eséshez (gyalog 13 km, szintkülönbség 450 m). Indulás 7 órakor a Széchenyi téri Flip elől. Túravezető: László Györgyi ● Görbe túra (10 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Bagaméri Tibor.
 - **December 15. (szerda):** Gyalogolni jó! (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta. ● Túravezetők tanácskozása 17 órától a székházban.
 - **December 18. (szombat):** Hagyományos Bácsi-torok túra (12 km). Találkozás 9 órakor a Törökvágás tetején, túravezető: Szilágyi András, vagy 10 órakor a 31-es autóbusz Széchenyi téri végállomásán, túravezető: Márton Erzsébet.
 - **December 19. (vasárnap):** Téli fotótúra. Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Bagaméri Tibor.
 - **December 22. (szerda):** Gyalogolni jó! (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta.
 - **December 25. (szombat):** Karácsonyi borforralás Györgyfalván. Találkozás 9.30 órakor a 3-as troli Györgyfalvi negyedi végállomásán. Túravezetők: Brósz Magda és Tóthpál Tamás.
 - **December 26. (vasárnap):** Séta a Sárosbükben (20 km). Találkozás 10 órakor a Hajnal negyedi végállomáson. Túravezető: Kiss János.
 - **December 29. (szerda):** Gyalogolni jó! (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta.
 - **December 31. (péntek):** Szilveszteri mulatság.
 - **Január 2. (vasárnap):** Hagyományos Újévi túra. Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Szócs Miklós.
 - **Január 5. (szerda):** Gyalogolni jó! (12 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Túravezető: Székely Lavotta ● Közgyűlés 18 órától az Apáczai-liceumban.
 - **Szolgáltatás napok a székházban** hétfőn és szerdán 17–18 óra, kedden 11–13 óra között.
 - **EKE fotóklub:** minden kedden 17 órától a székházban.
 - **Könyvtár:** minden csütörtökön 17–18 óra között a székházban.
- Rendezvényeinkre minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Túravezetők, szervezők elérhetőségei:

Bagaméri Tibor 0742-776930
Kiss János 0364-807639, kjani51@gmail.com
Kovácsné Diószegi Zsuzsa 0364-733867, 0740-067977.
László Györgyi 0727-192841
Márton Erzsébet 0742-037179
Szilágyi András 0742-625130
Székely Lavotta 0748-036290
Szócs János 0742-690881
Szócs Miklós 0264-550310, 0740-061741
Tóthpál Tamás 0748-664821, tothpaltamas@gmail.com
Vlád Pál 0264-435866